

ת"פ (ראשון לציון) 36528-08-22 - מדינת ישראל נ' מאור חמו

ת"פ (ראשון-לציון) 36528-08-22 - מדינת ישראל נ' מאור חמו ואח'שלו ראשון-לציון

ת"פ (ראשון-לציון) 36528-08-22

מדינת ישראל

נגד

1. מאור חמו

2. ירון מזרחי

בית משפט השלום בראשון-לציון

[27.10.2024]

כבוד השופטת, סגנית הנשיא שירלי דקל נוח

גזר-דין

בעניינו של נאשם 1

כתב האישום המתוקן

נאשם 1 (להלן: "הנאשם") הורשע בהתאם להודאתו במסגרת הסדר דיוני, בעובדות כתב אישום מתוקן, כפי שיפורטו

להלן:

החלק הכללי

הנאשם הוא בעל רישיון לראיית חשבון משנת 2003. החל משנה זו, עבד הנאשם במשרד רואי החשבון "ליאון אורליצקי ושות'" (להלן: "המשרד"), ומשנת 2009 שימש כשותף במשרד וראש צוות עובדים שכירים. הנאשם הנפיק למשרד חשבוניות מס בגין השכר שקיבל מן המשרד. נוסף על כך, העניק הנאשם שירותי ראיית חשבון ללקוחות פרטיים.

הנאשם היה חייב בהגשת דו"חות שנתיים על הכנסותיו בהתאם להוראות סעיפים 131 ו-132 לפקודת מס הכנסה [נוסח משולב], התשכ"א-1961 (להלן: "הפקודה") ובניהול ספרי חשבונות על פי הוראות מס הכנסה (ניהול פנקסי חשבונות), התשל"ג-1973. כמו כן, בתקופה הרלוונטית היה הנאשם חייב בדיווח ובתשלום מע"מ במועדים ובדרך שנקבעו בחוק מס ערך מוסף, התשל"ו-1975 (להלן: "חוק מע"מ") ובתקנות מס ערך מוסף, התשל"ו-1976. אישום 1

בין השנים 2014-2018 (להלן: "התקופה הרלוונטית לאישום הראשון") צמחו לנאשם הכנסות משירותים שסיפק למשרד בסכום כולל שאינו נמוך מ-2,766,199 ללא מע"מ. בתקופה זו, סך התקבולים שקיבל הנאשם מהמשרד ומלקוחות נוספים עמד על סך שאינו נמוך מ-3,327,844 ל"א, אשר סכום המע"מ הנובע מהם הוא 489,974 ל"א, כמפורט בנספח ג' לכתב האישום המתוקן.

בכל שנת מס בתקופה הרלוונטית לאישום הראשון, ערך הנאשם פנקסי חשבוניות ורשומות כוזבים והשתמש במרמה, עורמה ותחבולה במטרה להתחמק מתשלום מס, כדלקמן:

א. בגין שכר טרחה שקיבל מהמשרד עבור שירותיו, מסר הנאשם למשרד חשבוניות מס ובהן כלל את מלוא התשלום שקיבל.

ב. בהעתק החשבונית שנותר בפנקסי הנהלת החשבונות של הנאשם ושנועד לדיווח על ההכנסות שקיבל מהמשרד, השמיט הנאשם חלק מההכנסות שקיבל באמצעות מחיקת או הסתרת הספרה האחרונה של סכום ההכנסות שקיבל (להלן: "החשבוניות המוקטנות").

ג. הנאשם כלל בהנהלת החשבונות של עסקו את החשבוניות המוקטנות בלבד.

בתקופה הרלוונטית לאישום הראשון, כלל הנאשם בפנקסי הנהלת החשבונות שניהל הכנסות מהמשרד בסך 2,253,196 ל"א, ללא מע"מ, ותקבולים בסך 2,765,248 ל"א כולל מע"מ בלבד, כמפורט בנספחים א ו-ג לכתב האישום, וזאת במרמה, עורמה ותחבולה ובכוונה להתחמק מתשלום מס ומע"מ כדין.

בתקופה הרלוונטית לאישום הראשון, הגיש הנאשם דו"חות על הכנסותיו לפקיד השומה שבהם דיווח על הכנסות בסך 2,253,196 ללא מע"מ. הנאשם אף דיווח למנהל מע"מ על תקבולים בסכום נמוך מהיקף העסקאות שביצע בפועל בסך 2,765,248 ל"א, והכול כמפורט בנספחים א ו-ג לכתב האישום.

במעשים אלו, במהלך התקופה הרלוונטית לאישום הראשון, השמיט הנאשם מתוך הדו"חות שהגיש לפקיד השומה על פי הפקודה, הכנסה בסך 513,003 ל"א ללא מע"מ, שהיה עליו לכלול בדו"חות, וכן השמיט מדיווח למנהל מע"מ עסקאות בסכום כולל שאינו נמוך מ-562,596 ל"א, אשר המע"מ הגלום בהן אינו נמוך מ-81,948 ל"א, וזאת במרמה, עורמה ותחבולה ובכוונה להתחמק מתשלום מס ומע"מ כדין.

לפיכך הורשע הנאשם בחמש עבירות של השמטת הכנסה מדו"ח על פי הפקודה, לפי סעיף 220(1) לפקודה, חמש עבירות של הכנה או ניהול פנקסי חשבוניות כוזבים, לפי סעיף 220(4) לפקודה, חמש עבירות של שימוש במרמה, עורמה ותחבולה, לפי סעיף 220(5) לפקודה, ריבוי עבירות של מסירת ידיעה כוזבת או מסירת דו"ח הכוללים ידיעה כאמור, לפי סעיף 117(ב)(1) לחוק מע"מ, ריבוי עבירות של הכנסה או ניהול פנקסי חשבוניות ורשומות כוזבים, לפי סעיף 117(ב)(6) לחוק מע"מ וכן ריבוי עבירות של שימוש במרמה או תחבולה, לפי סעיף 117(ב)(8) לחוק מע"מ.

אישום 2

בין השנים 2009-2018 (להלן: "התקופה הרלוונטית לאישום השני") פעל הנאשם להגדיל באופן כוזב את הוצאות השכר שעליהן דיווח לפקיד השומה באמצעות הוצאות תלושי שכר כוזבים מטעמו לעובדים פיקטיביים שלא ביצעו עבודה. היקף תלושי השכר הכוזבים נאמד בסך של כ-890,000 ₪.

בתקופה הרלוונטית לאישום השני, הוציא הנאשם תלושי שכר כוזבים לעובדים המפורטים בטבלה שבנספח ב לכתב האישום המתוקן, בסכום כולל של 890,676 ₪, מבלי שעבדו אצלו או קיבלו ממנו שכר בפועל (להלן: "העובדים הפיקטיביים"). פירוט התשלומים לעובדים הפיקטיביים מפורט אף הוא בנספח ב לכתב האישום המתוקן.

בחלק מן המקרים פעל הנאשם על מנת להעביר את הסכום הנקוב בתלוש השכר שהוציא אל חשבון הבנק של העובד הפיקטיבי, ובהמשך דאג כי סכום זה יוחזר אליו בדרכים שונות. הנאשם הוציא תלושי שכר כוזבים ורשם את הוצאות השכר הכוזבות (להלן: "התשלומים הפיקטיביים") ששולמו לכאורה לעובדים הפיקטיביים בפנקסי הנהלת החשבונות והרשומות של עסקו כדי להגדיל את הוצאותיו המדווחות לפקיד השומה. הנאשם כלל את התשלומים הפיקטיביים כהוצאות בדו"חות השנתיים שהגיש לפקיד השומה בכל אחת מהשנים בתקופה הרלוונטית לאישום השני. בעשותו כאמור מסר הנאשם תרשומת כוזבת בדו"ח, הכין וניהל פנקסי חשבונות כוזבים והשתמש במרמה, עורמה ותחבולה בכוונה להתחמק מתשלום מס. נוסף על כך, גרם נזק לאוצר המדינה ופגע במשטר הדיווחים לרשויות המס וביכולתן לשום שומת אמת.

לפיכך הורשע הנאשם בעשר עבירות של מסירה בדו"ח על פי פקודה, אמרה או תרשומת כוזבת, לפי סעיף 220(2) לפקודה, עשר עבירות של הונאה או ניהול פנקסי חשבונות ורשומות כוזבים, לפי סעיף 220(4) לפקודה ועשר עבירות של שימוש במרמה, עורמה ותחבולה, לפי סעיף 220(5) לפקודה.

אישום 3

החל משנת המס 2013 עבד ירון מזרחי (להלן: "מזרחי") במשרד כחלק מצוותו של הנאשם. מזרחי קיבל קצבת נכות צמיתה מהמוסד לביטוח לאומי, בין היתר, בין השנים 2015-2018 (להלן: "התקופה הרלוונטית לאישום השלישי") בשל מצבו הבריאותי. גובה קצבת הנכות נקבע, בין היתר, בהתאם לגובה ההכנסות החודשיות של מקבל הקצבה.

בתקופה הרלוונטית לאישום השלישי, פעלו הנאשם ומזרחי, בהתאם לבקשת מזרחי מהנאשם, לפיצול שכרו של מזרחי מהמשרד באופן הבא:

א. חלק מהשכר שולם על ידי המשרד ישירות למזרחי, ובגין חלק זה הוצא למזרחי תלוש שכר מהמשרד.

ב. חלק אחר מהשכר שלו היה זכאי מזרחי שולם על ידי המשרד לנאשם כנגד חשבונית שהנפיק הנאשם למשרד. הנאשם העביר חלק זה לאימו של מזרחי, תוך שהוא מנפיק לה תלושי שכר, אף על פי שכלל לא עבדה אצלו. לאחר מכן קיבל מזרחי חלק זה מאימו. הנאשם פיצל, לבקשת מזרחי, את שכרו של מזרחי כדי ליצור מצג שווה בפני הביטוח הלאומי שלפיו שכרו החודשי של מזרחי נמוך יותר מהשכר שקיבל בפועל. הנאשם ומזרחי ידעו כי מצג זה ישפיע על גובה הזכויות של מזרחי לקצבת נכות מהמוסד לביטוח לאומי. סכום הוצאות השכר שנרשמו על ידי הנאשם בכזב על שם אמו של מזרחי בתקופה הרלוונטית לאישום השלישי עמד לכל הפחות על סך של 247,310 ₪, כמפורט בנספח ד לכתב האישום המתוקן. בתקופה הרלוונטית לאישום השלישי, בהסתמך על מצג השווה שיצר פיצול השכר כאמור, קיבל מזרחי במרמה תשלום קצבת נכות מהמוסד לביטוח לאומי בסך כולל של 219,420 ₪, כמפורט בנספח ה לכתב האישום המתוקן. במעשיו האמורים סייע הנאשם למזרחי לקבל במרמה קצבת נכות מהמוסד לביטוח לאומי בסך כולל של 219,420 ₪. לפיכך, הורשע הנאשם בעבירה של סיוע לקבלת דבר במרמה, לפי סעיף 415 רישא יחד עם סעיף 31 לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

הראיות לעונש ותמצית טיעוני הצדדים

ב"כ המאשימה פירט את עובדות האישום נושא כתב האישום ואת הערכים המוגנים העומדים ביסוד עבירות המס והמרמה בהן הורשע הנאשם. ב"כ המאשימה הדגיש כי לא מדובר במעשה חד פעמי מצד הנאשם, אלא בהתנהלות עקבית, רצופה וממושכת, אשר בוצעה על ידי הנאשם במשך שנים רבות, באופן מתוכנן, שיטתי ובכוונה תחילה, ויש לראות בכך נסיבות לחומרה, וכך גם בעובדה שהנאשם הוא רואה חשבון במקצועו.

ב"כ המאשימה ציין כי היקף השמטת ההכנסה הכולל של הנאשם במסגרת שני האישומים הראשונים עמד על היקף כספי משמעותי של כ-1.4 מיליון ₪, כאשר מעשי המרמה התגלו רק בשל בדיקה מקרית שערכה מפקחת מע"מ, שהובילה לפתיחת החקירה המקיפה בעניינו של הנאשם (טל/2).

אשר לאישום השלישי, טען ב"כ המאשימה כי יש לתת את הדעת לכך שהסיוע שהעניק הנאשם למזרחי היה דומיננטי וכי ללא סיועו, לא ניתן היה לפצל את השכר. ב"כ המאשימה טען כי הערך המוגן העומד ביסוד העבירה של קבלת דבר במרמה הוא הגנה על חופש הרצון והבחירה של הגורמים הרלוונטיים, במקרה זה המוסד לביטוח לאומי, וכי אין מקום לסלחנות באשר בנוגע לעבירה זו, בשים לב לפגיעה שנגרמה בגינה לקופת המדינה בעקבות תשלום קצבה שלא כדין.

ב"כ המאשימה ביקש לקבוע מתחם אחד לאישומים 1 ו-2 ומתחם נפרד לאישום השלישי, בשל השוני לטענתו בערכים המוגנים העומדים ביסוד העבירות נושא האישומים הנ"ל. ב"כ המאשימה טען כי מתחם הענישה ההולם את האישומים הראשון והשני נע בין 16 ל-36 חודשי מאסר בפועל, והפנה לאסופת פסיקה, וכי מתחם הענישה ההולם את האישום השלישי נע בין 3 חודשי מאסר שיכול וירוצו בדרך של עבודות שירות ועד שנת מאסר בפועל.

ב"כ המאשימה עתר כי יושת על הנאשם בגין האישומים הראשון והשני עונש של 18 חודשי מאסר בפועל ובגין האישום השלישי עונש של 4 חודשי מאסר. כן טען כי מתחם הקנס שראוי כי ייקבע נע בין 80,000 ₪ ל-180,000 ₪. בנסיבות העניין, סבר ב"כ המאשימה כי יש מקום לחפיפה חלקית בין העונשים, ועתר להשית על הנאשם עונש כולל של 20 חודשי מאסר בפועל, לצד ענישה נלווית בדמות מאסר מותנה וקנס בסך 100,000 ₪. ב"כ הנאשם טען כי במסגרת ההסדר הדיוני תוקן כתב האישום לקולה, תוך שהושמטו ממנו אישומים ואף היקף הסכומים הופחת. ב"כ הנאשם הדגיש כי יש להבחין בין היקף השמטת ההכנסות לבין היקף המס, כאשר במסגרת האישום הראשון, בעוד היקף השמטת ההכנסה הוא בסך של כ-513 אלף ₪, המע"מ עומד על 82,000 ₪ בלבד. באישום השני מדובר על השמטת הוצאות בסך של 890,000 ₪, כאשר אין תשלום מע"מ על הוצאות שכר. מתוך סכום זה, 247,000 ₪ הוא בגין משכורת ששולמה לאימו של מזרחי, אשר בפועל הייתה אמורה להיות משולמת למזרחי בגין עבודתו. לדבריו, אף שמדובר בפיצול הכנסות אסור, מדובר בהוצאה קיימת, אשר אין בגינה מחדל מס. אשר לאישום השלישי, ציין כי הנאשם רק סייע למזרחי, וטען כי הוא לא קיבל מכך שום טובת הנאה ולא צמחה לו כל תועלת.

אשר ליתר הנסיבות הקשורות לביצוע העבירות, ביקש ב"כ הנאשם להתחשב לקולה בזמן שחלף מעת ביצוע העבירות, כאשר החקירה בגין החלה והסתיימה עוד בשנת 2019, אולם כתב האישום הוגש אך בשנת 2022. עוד ולקולה, עתר ב"כ הנאשם להתחשב בהסרת המחדלים המלאה מצד הנאשם. ב"כ הנאשם טען כי מרשו ובת זוגו נאלצו למכור את ביתם לשם הסרת המחדלים במלואם (טל/5), והוסיף כי כיום מצבם הכלכלי של הנאשם ומשפחתו אינו מן המשופרים (טל/9-10), והם מתגוררים בשכירות (טל/6). ב"כ הנאשם טען כי האירועים נושא כתב האישום גרמו למשבר קשה בין הנאשם לבת זוגו שהצריך טיפול זוגי, כפי שמסרה אשת הנאשם בעדותה לעונש בבית המשפט וכן כי הנאשם נדרש לטיפול תרופתי נוגד חרדה (טל/11).

ב"כ הנאשם הדגיש כי מרשו יליד 1975, רואה חשבון במקצועו, אשר תרם לקהילה (טל/12) ונעדר עבר פלילי קודם. לדבריו, בשל ההליך המשפטי הנוכחי, ננקטו נגד הנאשם הליכים משמעותיים, ומיולי 2023 אסרה עליו לשכת רואי החשבון לייצג מול רשויות, וקיים חשש כי רישיונו יישלל בהמשך.

ב"כ הנאשם ביקש לקבוע מתחם ענישה אחד כולל לשלושת האישומים נושא כתב האישום המתוקן, ולהעמיד את הרף התחתון של מתחם העונש על מספר חודשי מאסר שיכול וירוצו בדרך של עבודות שירות, והפנה לפסיקה. בסיום טיעונו לעונש, עתר ב"כ הנאשם להשית על הנאשם עונש בתחתית מתחם הענישה לו טען, לצד קנס כספי שיתחשב במצבו הכלכלי של הנאשם ומשפחתו.

הנאשם מסר כי הוא מצר על מעשיו ופעל לתקן את המחדלים בהזדמנות הראשונה, והוסיף כי ההליך המשפטי השפיע לרעה על מצבו הנפשי.

דיון והכרעה

מסכת האישומים המתוארת בכתב האישום המתוקן מלמדת כי הנאשם ביצע עבירות מס רבות במשך כעשור. במסגרת שני האישומים הראשונים הורשע הנאשם בעבירות רבות על הפקודה וחוק מע"מ, שכללו, בין היתר, השמטת הכנסות בכוונה להתחמק מתשלום מס ומע"מ כדין. במסגרת האישום השלישי, הורשע הנאשם בסיוע לקבלת דבר במרמה. בין הצדדים שלפני נתגלעה מחלוקת בשאלה האם יש לראות בכלל האישומים כמסכת עבריינית אחת המצדיקה קביעת מתחם ענישה כולל כעתירת ההגנה, או שמא יש לקבוע מתחם ענישה אחד לאישומים הראשון והשני העוסקים בעבירות מס, ומתחם ענישה נפרד לאישום השלישי העוסק בעבירה של סיוע לקבלת דבר במרמה כעתירת המאשימה. במקרה דנא, בהתאם למבחן "הקשר ההדוק" אשר נקבע ב-ע"פ 4910/13 ג'אבר נ' מדינת ישראל (29.10.2014), בשים לב לזיקה הברורה בין שלושת האישומים ולכך שכלל העבירות בוצעו ברצף וחלקן אף בתקופה חופפת, סברתי שאין מקום לקביעת מתחם ענישה נפרד לאישום השלישי, שכן הסיוע שהעניק הנאשם למזרחי, קרי פיצול שכרו, השפיע ישירות על העובדות נושא האישום השני, מאחר שהנאשם דיווח על כך כשכר ששולם לאימו של מזרחי, וסיווג כספים אלו כהוצאה. נוכח האמור, אקבע מתחם ענישה אחד כולל לכלל האישומים נושא כתב האישום. הערכים המוגנים עליהם נועדו להגן חוק מע"מ והפקודה הם עקרון השוויון בנשיאת נטל המס ודיווח שומת אמת לרשויות המס, שמירה על הקופה הציבורית והגנה על פעילותן התקינה של הרשויות. לעניין זה יפים דבריו של בית המשפט העליון:

"חומרתן של עבירות המס טמונה בכך שהן פוגעות, בה בעת, במשק, בכלכלה ובקופה הציבורית; לצד פגיעתן בערך השוויון בנטל המיסים בין אזרחי המדינה" (רע"פ 1282/24 זלום נ' מדינת ישראל (14.2.2024)).

הערכים המוגנים שנפגעו מהעבירה של סיוע לקבלת דבר במרמה הם פגיעה בקופה הציבורית, במערך הביטחון הסוציאלי ובעיקרון השוויון, שכן משטר הקצבאות במדינה הוא חלק מהתשתית החברתית-כלכלית המושתתת על עקרונות של סולידריות וערבות הדדית.

עבירות המס קלות לביצוע וקשות לגילוי, ביסודן בצע כסף, וקיים פיתוי גדול לבצען. נוכח האמור, ובשים לב לערכים המוגנים העומדים ביסוד עבירות המס וחשיבות עקרון ההרתעה והגמול, נקבע בפסיקה לא אחת כי בעת גזירת הדין בעבירות אלו יש לתת בכורה לאינטרס הציבורי על פני נסיבותיו האישיות של הנאשם, תוך השתת עונשי מאסר בפועל (ע"פ 9004/18 יצחקי נ' מדינת ישראל (31.12.2018) (להלן: "עניין יצחקי")).

בחינת נסיבות ביצוע העבירות מעלה כי הנאשם פגע באופן ממשי ומוחשי בערכים המוגנים המפורטים לעיל. חומרה יתרה מצאתי בכך שהנאשם ביצע את מעשי המרמה במשך כעשור, כשבכל עת יכול היה לחדול ממעשיו, ולדווח לרשויות המס על הכנסותיו והוצאותיו כנדרש, אך לא עשה כן עד שנתפס בכך. זאת ועוד, מעשיו של הנאשם חמורים אף בשים לב לעובדה כי בוצעו באופן מתוחכם, מתוכנן, אקטיבי ושיטתי, בהיקף כספי משמעותי, על ידי הנאשם המשמש במקצועו כרואה חשבון, ובשל מקצועו זוהה לאמון מוגבר מרשויות המס, והכל לאורך זמן רב. מעובדות האישום הראשון עולה כי במשך כחמש שנים השמיט הנאשם הכנסות בדו"חות שהגיש לפקיד השומה בסך של כ-513,000 ₪ וכן השמיט מדיווח למנהל מע"מ עסקאות הסכום כולל של כ-562,500 ₪, שסכום המע"מ הגלום בהן הוא כ-82,000 ₪.

מעובדות האישום השני עולה כי במשך כעשור הנאשם הגדיל באופן שקרי את הוצאות השכר שעליהן דיווח, כדי להגדיל את הוצאותיו המדווחות לפקיד השומה, וההיקף הכולל של תלושי השכר הפיקטיביים שהנפיק הנאשם נאמד בסך של כ-890,000 ₪.

מעובדות האישום השלישי עולה כי במשך כארבע שנים פיצל הנאשם את משכורתו של מזרחי, לבקשתו, על מנת ליצור מצג שווא בפני הביטוח הלאומי שלפיו שכרו החודשי של מזרחי נמוך יותר מהשכר שקיבל בפועל. בחינת הפסיקה הנוהגת, לרבות הפסיקה שאליה הפנו הצדדים בטיעוניהם לעונש, בדגש על פסיקת בית המשפט העליון, מעלה כי בעבירות מס המבוצעות לאורך זמן, בשיטתיות ובהיקפים גדולים, נגזרו עונשי מאסר ממושכים מאחורי סורג ובריח לצד קנסות גבוהים ומכבידים (ראו לדוגמה עניין יצחקי לעיל). עם זאת, קיימים מקרים שבהם השיתוף בתי המשפט עונשי מאסר שיכול וירוצו בדרך של עבודות שירות, בדרך כלל, מקום בו התקיימו נסיבות מיוחדות וחרירות או כאשר היקף העבירות ומשך ביצוען היה קטן מזה שבענייננו. אפנה כעת לבחינת הפסיקה שאליה הפנו הצדדים.

ב"כ המאשימה הפנה לפסיקה שלהלן:

רע"פ 3998/15 פלוני נ' מדינת ישראל (28.6.2015) - הנאשם הורשע בעבירות מס שונות על הפקודה, במשך תקופה בת כארבע שנים, שכללו העלמת הכנסות, הוצאת חשבוניות פיקטיביות וניפוח חשבוניות קיימות. בית משפט השלום קבע כי מתחם העונש ההולם נע בין 10 ל-24 חודשי מאסר בפועל, לצד קנס כספי הנע בין 50 ל-250 אלף ₪. נוכח הודאת הנאשם, הפגיעה הצפויה במשפחתו ומאמציו להסרת המחדלים, השיתוף עליו בית המשפט עונש של 14 חודשי מאסר בפועל, לצד מאסר על תנאי וקנס בן 50,000 ₪. ערעור הנאשם לבית המשפט המחוזי ובקשת רשות ערעור לבית המשפט העליון נדחו.

עפ"ג (מח'ת"א) 36362-05-21 אריאלי נ' מדינת ישראל (11.7.2023) - הנאשם, עו"ד במקצועו, הורשע בעבירות שונות על חוק מע"מ והפקודה. במסגרת האישום הראשון, ניהל הנאשם חברה להשכרת נכסי נדל"ן שהייתה בבעלותו ובעלות אשתו, והשמיט הכנסות שהפיק מהשכרת דירות בסך כולל של כ-1.7 מיליון ₪. בנוסף, רכש הנאשם דירה שבה השתמש למגורים, אולם דיווח עליה כמשרד של החברה שבבעלותו, תוך שקיבל על דירה זו מס תשומות בכזב בשיעור של כ-317,000 ₪, ואף דרש הוצאות פחת מן הדירה שהגדילו את הוצאות החברה.

במסגרת האישום השני, הגיש הנאשם הצהרת הון כוזבת שבה לא דיווח על זכויות בעלות שהיו לו בשתי דירות. בית משפט השלום קבע כי מתחם העונש ההולם נע בין 10 ל-24 חודשי מאסר בפועל, לצד קנס כספי הנע בין 50 ל-150 אלף ₪. נוכח הודאת הנאשם, גילו המבוגר, הפגיעה הצפויה במשפחתו ומאמציו להסרת המחדלים, השיתוף עליו בית המשפט עונש של 12 חודשי מאסר בפועל, לצד מאסר על תנאי וקנס בן 70,000 ₪. ערעור הנאשם לבית המשפט המחוזי נדחה.

עפ"ג (מח'י-ם) כונבר נ' מדינת ישראל (4.11.2015) - הנאשם הורשע בעבירות מס שונות על הפקודה. במהלך כחמש שנים הנאשם עבד כקבלן בניין ושיפוצים, אולם לא דיווח על הכנסות בסכום כולל של כ-2.1 מיליון ₪. בית משפט השלום קבע כי מתחם הענישה ההולם נע בין 15-36 חודשי מאסר בפועל, לצד קנס הנע בין 50 ל-200 אלף ₪, והשית על הנאשם, אשר לא הסיר את מחדליו, עונש של 18 חודשי מאסר בפועל, לצד מאסר על תנאי וקנס בגובה של 60,000 ₪.

עפ"ג (מח'ת"א) 7401-06-21 לוי נ' מדינת ישראל (19.10.2021) - הנאשם הורשע בעבירות מס שונות על חוק מע"מ והפקודה. הנאשם, אופטומטריסט במקצועו, במשך כתשע שנים, העביר למנהל החשבונות שלו העתקי חשבוניות הנמוכים מהיקף ההכנסה האמיתית שקיבל לידיו, נמנע מלדווח על מלוא הכנסותיו מהעסק ואף לא דיווח על רווחים מהשכרת נכסי מקרקעין שהיו בבעלותו. היקף השמטת ההכנסות הכולל היה בסך של כ-2.1 מיליון ₪ והתחמקות מתשלום מע"מ בסך של כ-403,000 ₪. בית משפט השלום קבע כי מתחם הענישה ההולם נע בין 14-24 חודשי מאסר בפועל, לצד קנס הנע בין 40 ל-100 אלף ₪. נוכח הודאת הנאשם, גילו המבוגר, הפגיעה הצפויה במשפחתו והסרת המחדלים החלקית, השית עליו בית המשפט עונש של 14 חודשי מאסר בפועל, לצד מאסר על תנאי וקנס בן 40,000 ₪. ערעור הנאשם לבית המשפט המחוזי נדחה.

אציין כי התקשיתי ללמוד מהפסיקה שאליה הפנה ב"כ הנאשם בטיעונו לעונש בדבר אמת המידה העונשית המתאימה בענייננו, שכן הפסיקה שאליה הפנה עסקה ברובה במקרים שבהם היקף עבירות המס היה מצומצם יותר מבדנא, ובכולם התקיימו נסיבות חריגות שאינן מענייניו של התיק שלפניי, כדוגמת מצב בריאותי קשה של הנאשם או מי מבני משפחתו, שיקולי שיקום או חלופת זמן ניכר מאז ביצוע העבירות (ראו והשוו: עפ"ג (מח'ת"א) 4382-10-13 שאול נ' מדינת ישראל (17.2.2014); עפ"ג (מח'ת"א) 18163-04-20 מדינת ישראל נ' שבי (7.7.2020); עפ"ג (מח'ת"א) 3710-09-17 מדינת ישראל נ' קלאוס ואח' (27.6.2018); עפ"ג (מח'ת"א) 24375-12-12 זרזבסקי נ' מדינת ישראל (16.6.2013) וכן ת"פ (שלום-ת"א) מדינת ישראל נ' אגסי (31.12.2015)). כן הפנה ב"כ הנאשם למקרה שבו ניתן פסק דין במסגרת הסדר טיעון עונשי "סגור", אשר אינו משקף את מדיניות הענישה הנוהגת (ת"פ (שלום-ת"א) 35159-04-12 מדינת ישראל נ' וולקן (1.7.2012)).

נוסף לפסיקה הנ"ל וההפניות השונות הנכללות בה, עיינתי בפסיקה נוספת, לדוגמה: רע"פ 2894/17 עלי נ' מדינת ישראל (15.5.2017); רע"פ 7042/14 יעקב נ' מדינת ישראל (11.11.2014) וכן עפ"ג (מח'ת"א) 21544-09-23 בן שושן נ' מדינת ישראל (7.2.2024).

להשלמת הפרק העוסק בקביעת מתחם הענישה, אעיר כי מדיניות הענישה הנוהגת היא פרמטר אחד, אך לא יחיד, המובא בחשבון על ידי בית המשפט בעת קביעת מתחם הענישה, המגלם הכרעה ערכית המבוססת על מגוון שיקולים שונים (ע"פ 200/13 ברמן נ' מדינת ישראל, פס" 16 (5.2.2014)).

נוכח כל האמור, ובהתחשב בעקרון ההלימה, נסיבות ביצוע העבירות, הערכים המוגנים שנפגעו ומידת הפגיעה בהם ומדיניות הענישה הנוהגת, אני קובעת כי מתחם הענישה ההולם את העבירות נושא תיק זה נע בין 12 ל-24 חודשי מאסר בפועל, לצד ענישה נלווית.

לא מצאתי כי במקרה זה יש מקום לסטייה ממתחם הענישה לקולה או לחומרה, והצדדים אף לא טענו לכך. לפיכך, יש לגזור את דינו של הנאשם בתוך מתחם הענישה.

אשר לנסיבותיו האישיות של הנאשם, לקולה נתתי דעתי לעובדה כי הנאשם נעדר עבר פלילי קודם, אשר במהלך פרשת התביעה הגיע להסדר עם המאשימה, שבמסגרתו תוקן כתב האישום, הנאשם חזר בו מכפירתו והודה במיוחס לו ובכך חסך מזמנו של בית המשפט. כן יש לציין כי הנאשם הודה עוד בחקירתו על ידי רשויות המס. כן התחשבתי בגילו של הנאשם, בחרטה אותה הביע, בתרומתו לחברה כפי שעלה מעדותו של מתן, צעיר שלו סייע הנאשם לאורך השנים, שנשמעה במסגרת הטיעונים לעונש והמכתב אותו צירף המעיד על התנדבותו בקהילה, מצבו הנפשי של הנאשם וקשיי משפחתו נוכח ההליך המשפטי הנוכחי, כפי שעלה במסגרת עדות אשתו שנשמעה במסגרת הטיעונים לעונש. כן יש להתחשב בעובדה כי הנאשם הוא המפרנס העיקרי של המשפחה וכי נוכח ההליך המשפטי, הוגבלה יכולתו, בעת הנוכחית, לייצג מול רשויות בהתאם להחלטת לשכת רואי החשבון בעניינו. זאת ועוד, נתתי משקל משמעותי לקולה לפעולות שעשה הנאשם לשם הסרת כלל המחדלים נושא כתב האישום, חלקם עוד טרם הגשתו, דבר המלמד על חרטתו הכנה ועל רצונו להביא לתיקון הנזק הכלכלי שנגרם מביצוע העבירות.

לא מצאתי מקום להתחשב באופן משמעותי לקולה בטענת ההגנה לחלוף הזמן מעת ביצוע העבירות, שכן ידוע כי במרבית המקרים עבירות מס אינן מתגלות מיד עם ביצוען, וכך היה גם הלכה למעשה בענייננו, כאשר העבירות נושא כתב האישום דנא התגלו אך במקרה במהלך שנת 2019, נוכח ערנותה של גב' איריס בן דוד, ממונה במע"מ ת"א, כמפורט בהרחבה במסגרת ט/2. לצד האמור אעיר כי נתתי דעתי לזמן שחלף מעת פתיחת החקירה ועד להגשת כתב האישום בתיק.

בשים לב לכלל השיקולים לקולה ולחומרה, ובפרט נוכח הסרת המחדלים במלואם, סברתי יש להשית על הנאשם עונש בשליש התחתון של מתחם הענישה ההולם.

אשר לרכיב הקנס, העבירות שבהן הורשע הנאשם הן עבירות כלכליות מובהקות, ובדגש על העבירות באישומים הראשון והשני אשר בוצעו מתוך מניע כלכלי. בהתאם לפסיקה, במקרים אלו על בית המשפט להשית על הנאשם קנס מוחשי ומרתיע (ע"פ 7972/11 יעקב נ' מדינת ישראל (1.11.2012)). לצד זאת, בעת קביעת גובה הקנס התחשבתי במצבו הכלכלי של הנאשם ומשפחתו, אשר, בין היתר, מכרו את ביתם לשם הסרת כלל המחדלים ובכך שהנאשם עתיד לרצות עונש מאסר בפועל.

סוף דבר

נוכח כלל השיקולים המפורטים לעיל, אני גוזרת על הנאשם את העונשים שלהלן:

- א. 14 חודשי מאסר בפועל.
 - ב. 6 חודשי מאסר על תנאי, לתקופה של שלוש שנים מיום שחרורו ממאסר, והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור בתקופה זו כל עבירה מסוג פשע על פקודת מס הכנסה או חוק מע"מ, לרבות ניסיון או סיוע לעבור עבירה מעבירות אלו.
 - ג. 3 חודשי מאסר על תנאי, לתקופה של שלוש שנים מיום שחרורו ממאסר, והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור בתקופה זו כל עבירה מסוג עוון על פקודת מס הכנסה או חוק מע"מ או קבלת דבר במרמה, לרבות ניסיון או סיוע לעבור עבירה מעבירות אלו.
 - ד. קנס בסך ₪ 50,000 או 100 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם ב-20 תשלומים חודשיים, שווים ורצופים, החל מיום 1.1.2025 ובכל 1 לחודש שלאחריו.
- לא ישולם תשלום מתשלומי הקנס במועדו או במלואו, יעמוד מלוא הקנס או יתרתו לפירעון מלא לאלתר.
- הקנס יועבר למרכז לגביית קנסות, אגרות והוצאות ברשות האכיפה והגבייה, וניתן יהיה לשלמו תוך שלושה ימים מיום גזר הדין באחת הדרכים המפורטות באתר האינטרנט של המרכז.
- זכות ערעור לבית המשפט המחוזי מרכז-לוד תוך 45 ימים.
- ניתן והודע היום, כ"ה תשרי תשפ"ה, 27 אוקטובר 2024, במעמד הצדדים.